

3. Вдовічен Віталій Субстанціональні якості правової категорії «поліцейські послуги». *Адміністративне право і процес*. 2020. № 8. С. 152–156.

4. Корнута Л. М. Компетенція та компетентність державного службовця: проблеми співвідношення у контексті реформ державної служби. *Актуальні проблеми вітчизняної юриспруденції*. 2018. № 5. С. 79–82.

5. Циганов О. Г. Підходи до з'ясування сутності поліцейських послуг: вітчизняні реалії та зарубіжна практика. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2019. № 1. С. 186–196.

Науковий керівник: к.ю.н., доцент Корнута Л. М.

Соловей Анна Олегівна

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ЦЕНТРАЛЬНІ ОРГАНИ ВИКОНАВЧОЇ ВЛАДИ ЗІ СПЕЦІАЛЬНИМ СТАТУСОМ: ПІДСТАВИ ВИЗНАЧЕННЯ

Сучасні реалії підштовхують до створення та залучення нових реформаций та змін, які б могли позитивно вплинути на перебіг процесів у державі. В цьому аспекті важливо відмітити актуальність та важливість злагодженої роботи та функціональності саме центральних органів виконавчої влади (далі – ЦОВВ), які є суб'єктами, на котрих покладено виконання суспільно-важливих та значущих завдань.

Не дивлячись на те, що за часи незалежності України відбувалося багато спроб побудови чіткої системи ЦОВВ, й дотепер такий процес не вважається завершеним. Тому, є доречним окремо розглянути питання ЦОВВ зі спеціальним статусом, а детальніше – їх склад та підстави призначення.

Аналізуючи положення ч.1 ст. 24 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» [1], можна дійти до висновку, що перелік ЦОВВ зі спеціальним статусом не є вичерпним. До відповідних органів віднесено: Антимонопольний комітет України, Фонд державного майна України, Національну комісію, що здійснює державне регулювання у сферах енергетики та комунальних послуг, Державний комітет телебачення і радіомовлення України, Національну комісію, що

здійснює державне регулювання у сферах електронних комунікацій, радіочастотного спектру та надання послуг поштового зв'язку.

Додатковою вказівкою у статті 24 є те, що інші ЦОВВ зі спеціальним статусом можуть бути утворені Кабінетом Міністрів України або утворені відповідно до закону. З цього випливає, що додатково до ЦОВВ зі спеціальним статусом, про які йдеться в ч.1 ст.24 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» потрібно відносити також ЦОВВ зі спеціальним статусом, що утворені Кабінетом Міністрів України, та ті, що утворені згідно закону.

Однак, ні один з наведених випадків не розкриває підстави віднесення ЦОВВ до таких, які наділені спеціальним статусом. Саме така невизначеність виступає критерієм встановлення складності функціонування та перешкоджання злагодженої діяльності в системі таких органів [2 с.115].

До ЦОВВ зі спеціальним статусом, що утворені Кабінетом Міністрів України інколи відносять ЦОВВ, діяльність яких є спрямована та скоординована безпосередньо Кабінетом Міністрів України (п. 1 р. III Схеми спрямування і координації діяльності центральних органів виконавчої влади Кабінетом Міністрів України через відповідних членів Кабінету Міністрів України, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 10.09.2014 р. № 442 [3]). До прикладу, це можуть бути Державна регуляторна служба України, Державна служба України з питань безпечності харчових продуктів та захисту споживачів, а також деякі ЦОВВ, перераховані в ч. 1 ст. 24 Закону України «Про центральні органи виконавчої влади».

ЦОВВ, що утворені згідно закону, не враховуючи ті, що вищезначені, є також Національне агентство з питань запобігання корупції, відповідно до якого є Закон України «Про запобігання корупції», Національна комісія зі стандартів державної мови (Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної») тощо.

Дослідження про ЦОВВ зі спеціальним статусом потребує з'ясування правових засад їх діяльності та адміністративно-правового статусу. Загалом положеннями Закону України «Про центральні органи виконавчої влади» визначаються загальні засади організації ЦОВВ, яким наданий спеціальний статус. Є важливою саме позиція, що особливість таких органів полягає в тому, що аспекти їх діяльності, питання правового статусу, а також взаємовідносини з іншими органами повинні визначатись відповідними законами.

Важливо зауважити, що відповідні органи наділені власними особливими функціями та завданнями. Прикладом може послугувати Антимонопольний комітет України, основним завданням якого є прийняття участі у формуванні, а також реалізації конкурентної політики в окремих частинах, що визначаються ст. 3 Закону України «Про Антимонопольний комітет України»[4]. Додатково, до прикладу можна навести Фонд державного майна України, який покликаний реалізувати державну політику у таких сферах, як приватизація, оренда, використання та відчуження державного майна, а також в питаннях державного регулювання оцінки майна, майнових прав та професійної оціночної діяльності, що визначається ст. 4 Закону України «Про Фонд державного майна України»[5].

Ще однією вагомою особливістю можна виокремити саме категорії підконтрольності та підзвітності ЦОВВ зі спеціальним статусом. Наприклад, Національне агентство з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів є підзвітним Верховній Раді України, підконтрольним перед Кабінетом Міністрів України, а також відповідає перед ним [2,6].

Крім того, до особливостей можна віднести саме особливий порядок захисту особистих і майнових прав працівників ЦОВВ зі спеціальним статусом. Прикладом може послугувати охорона прав працівників Антимонопольного комітету України, що відповідає рівню, який стосується працівників органів, котрі здійснюють правоохоронну діяльність, оскільки працівники органу зі спеціальним статусом представляють державну владу [2, с. 118]

Аналізуючи вищезазначене, відповідно до особливостей ЦОВВ, яким наданий спеціальний статус, можна спробувати їх виокремити від інших ЦОВВ, однак це є неповноцінним розмежуванням за відсутності чітких критеріїв, певних ознак встановлення до таких органів спеціального статусу.

Тому, в аспекті вдосконалення відповідного питання, було би доцільною дією встановити певні критерії, окремі ознаки розмежування таких органів, особливості наділення їх спеціальним статусом. Оскільки ЦОВВ зі спеціальним статусом покликані до виконання особливих завдань та повноважень з метою реалізації окремих напрямків, є необхідним теоретичне поглиблення в дане питання з метою виправданості їх виокремлення в «окрему, особливу» категорію, а також упорядкування законодавства щодо діяльності таких органів.

Список використаних джерел

1. Про центральні органи виконавчої влади: Закон України від 17.03.2011 р. № 3166-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3166-17> (дата звернення 31.05.2022).
2. Лавренова О. І. Центральні органи виконавчої влади зі спеціальним статусом. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 8. С. 115-119.
3. Про оптимізацію системи центральних органів виконавчої влади: постанова Кабінету Міністрів України від 10.09.2014 р. № 442. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/442-2014-%D0%BF> (дата звернення 31.05.2022).
4. Про Антимонопольний комітет України: Закон України від 26.11.1993 р. № 3659-XII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3659-12> (дата звернення 31.05.2022).
5. Про Фонд державного майна України: Закон України від 09.12.2011 р. № 4107-VI. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/4107-17> (дата звернення 31.05.2022).
6. Про Національне агентство України з питань виявлення, розшуку та управління активами, одержаними від корупційних та інших злочинів: Закон України від 10.11.2015 р. № 772-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/772-19> (дата звернення 31.05.2022).

Науковий керівник: доцент кафедри адміністративного та фінансового права Негара Р. В.

Шадріна Дарія Андріївна

*студентка 2-го курсу факультету цивільної та господарської юстиції
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ОКРЕМІ ПИТАННЯ РАТИФІКАЦІЇ МІЖНАРОДНИХ ДОГОВОРІВ: ПРОЦЕДУРНИЙ АСПЕКТ

З отриманням незалежності України актуалізується проблема гармонізації адміністративного законодавства України з правовими системами провідних міжнародних інституцій. А з 2014 р. пріоритетним для України став європейський простір. Зазначений процес цілком природно опосередковувався створенням спеціальних органів, установ та прийняттям низки спеціальних нормативних актів. Це дає підстави констатувати, що у системі права України, у тому